

TYÖVÄEN JÄRJESTÖN PERUSEHDOISTA

SANOTAAN, että vallankumouksellisen työväenjärjestön tärkeimmät perusehdot ovat rakenne, taktiikka ja päämäärä. Näistä perusehdoista riippuu, josko järjestö menestyy, säilyttää vallankumouksellisen luonteensa ja suorittaa sen tehtävän, jonka se on tunnuslauseekseen eli päämääräkseen ottanut. Rakenne tarkoittaa sitä, minkälaisista aineksista se muodostuu, taktiikka sitä, minkälaisia menettelytapoja se käyttää ja päämäärä sitä, mihin se lopullisesti pyrkii.

Ihmiset järjestyvät, liittyvät yhteen aina visseissä tarkoituksissa. Kapitalistit eivät ole järjestyneet siksi, että he järjestyneinä haluaisivat palvella koko ihmiskuntaa, auttaa niitä työläisiä, jotka heille työskentelevät. Ei. He ovat järjestyneet nimenomaan siinä mielessä, että he siten voivat paremmin suojella luokkaetujaan, säilyttää valta-asemansa ja tehoistaa riistoa, josta heidän asemansa taloudellisesti riippuu.

Maanviljelijät, sikäli kuin heillä löytyy yhdistyksiä, liittoja ja järjestöjä, eivät ole järjestyneet siksi, että he haluaisivat edistää ja auttaa koko yhteiskunnan hyvinvointia, vaan yksinomaan siksi, että he voivat paremmin suojella etujansa ja oikeuksiansa.

Lyhyesti sanoen kaikki järjestöt ja yhdistykset muodostuvat vain siinä tarkoituksessa, että ne haluavat jäsenilleen taata enempi oikeuksia ja suuremmat mahdollisuudet jokapäiväisen hyvinvoinnin ja rikkauksien tavoittelussa.

Nyt koska kerran näin on, niin itsestään käy selville, että järjestön, olkoonpa se sitten minkä niminen ja muotoinen tahansa, jäsenistön etujen täytyy olla samanlaiset, muutoin ei voi kasvaa keskinäistä solidaarisuutta ja lujaa rintamaa.

Työnantajat ja työläiset eivät voi kuulua samaan järjestöön, jos nimittäin järjestön tarkoituksena kerran on jäsenistön yhteiskunnallisten oikeuksien ja taloudellisten etujen suojeleminen ja kartuttaminen. Työnantajat haluavat saada aina enempi ja enempi liikevoittoja — yliarvoa — ja luonnollisesti kaikin keinoin säilyttää järjestelmän, jossa liikevoittojen hankinta käy mahdolliseksi. Työläiset toiselta puolen haluavat aina enempi ja enempi korvausta työstään, yhä suurempia mahdollisuuksia, enempi vapautta ja mukavuutta elämälle. Ja viimeingassa työläiset haluavat päästä

koko yhteiskunnallisen elämän herraksi, tahtovat hävittää ne *kahleet*, jotka heitä sortavat ja sitovat.

- - - - -

Jotkut työväenjärjestöt, yleensä kaikki poliittiset työväenpuolueet, hylkäävät sen käsityksen, että ihmiset voivat toimia vain sen mukaisesti kuin heidän taloudelliset edut edellyttävät. Tällainen hylkääminen kun on tapahtunut, niin sen jälkeen ei enää voida puhua palkkatyöläisistä erikoisena luokkana, pikkuporvareista erikoisena luokkana, yleensä ei voida puhua luokista ja luokkarajoista ollenkaan. Sen sijaan puhutaan sorretuista, sortajista, radikaaleista, tyytymättömistä, kapinallisista ja vaikka melkein mistä; yleensä ihmisten mielipiteitä käytetään "vallankumouksellisuuden" mittapuuna.

Luokkatietoiset työläiset kun puhuvat vallankumouksellisista työläisistä, niin he tarkoittavat palkkatyöläisiä. Muutoin ei voikaan olla. Sorretuilla ei voida ymmärtää erikoisesti mitään luokkaa, eipä vielä yleisellä vallankumoukselliseksi nimittämiselläkään. Kaikkia ihmisiä sorretaan ja kaikki ihmiset ovat tavallaan vallankumouksellisia. Yhdysvaltain kapitaliteja "sorretaan" melkein kaikkialla ja siitä johtuu niiden "vallankumoukselliset" harrastukset, imperialistiset vehkeilyt.

Silloin kun yhteiskuntaa hallitsi feodaliajan aatelisto, oli nouseva porvaristo tavat-

toman vallankumouksellista, hyökkäsi ja taisteli kaikkialla, missä sen edut joutuivat ristiriitaan silloin vallinneen järjestelmän kanssa. Samoin nykyaikana. Vähänkö tässä maassa ilmenee tyytymättömyyttä Meksikoon, Kiinaan, Venäjään ja kaikkiin muihin maihin tai niiden hallituksiin nähden, jotka eivät kaikkiin Yhdysvaltain kapitalistien vaatimuksiin ja oikkuihin niin vain tahdo suostua.

Pikkuporvaristo yleensä, siihen luettuna pienviljelijät, on tavattoman kapinallista ja tyytymätöntä. Se taistelee sortajiaan vastaan vimmatusti, ollenkaan välittämättä ovatko nuo "sortajat" ylä- tai alapuolella. Mutta se taistelee tukeaksensa itseänsä, säilyttääksensä asemansa, pikkuporvaristona.

Mitään järjestöä ei tee vallankumoukselliseksi sen nimi, vaan se, minkälaisista ai-neksista se muodostuu. Tässä nyt tarkoi-tamme työväenjärjestöjä. Ja myös se min-kälaiseen päämäärään se pyrkii. Järjes-tömme ei ole vallankumouksellinen sen vuoksi, että sen nimenä on Industrial Work-ers of the World (Maailman Teollisuustyö-läiset), vaan sen vuoksi, että se muodostuu palkkatyöläisistä ja pyrkii palkkajärjestel-män poistamiseen. Kommunistipuolue ei ole vallankumouksellinen, jos se nimittäin sitä on, sen vuoksi, että se omistaa tuon historiallisen nimen. Sosialistipuolue ei tu-lisi sen vallankumouksellisemmaksi kuin se tällä kertaa on, vaikka sen nimi muutettaisiin kommunistipuolueeksi.

Yhdysvaltain kongressin ja senaatin libe-raalisemmat jäsenet eivät ole vallankumo-uksellisia palkkatyöläisten näkökannalta katsottuna, vaikka he usein erilaisissa lain-laadinnallisissa ja valtiollisissa kysymykses-sä käyttävät hyvin suorasaanaista kieltä, ruoskivat armotta nykyistä hallitusta ja suurkapitalisteja.

Me emme voi koskaan mitata mitään jär-jestöä, ei edes sen yksilöllisiä jäseniä, sen sanoista, vaan sen käytännöllisestä toimiu-nasta ja positiivisesta pyrkimyksestä. Jos esim. Yhdysvaltain hallituksen olettaisimme olevan sen, mitä sen edustajat sanovat, niin meillä olisi "maailman paras hallitus." Jos uskoisimme sosialistipuolueen olevan

sen, mitä sen edustajat ja lehdet siitä sano-vat, niin se olisi maailman täydellisin työ-läisten vallankumouksellinen puolue. Ja jos olettaisimme tai uskoisimme kommunisti-puolueen olevan sitä, mitä sen edustajat ja lehdet sen sanovat olevan, niin se olisi maa-ilman täydellisin ja vallankumouksellisin työväenliike, vaikka sitä esim. tässä maassa ei enää ole olemassakaan muualla kuin sa-noissa.

- - - - -

Nyt kun puhumme yhteiskunnallisesta vallankumouksesta palkkatyöläisten näkö-kannalta katsottuna, niin meidän täytyy käsittää, ketkä vain voivat tässä mielessä olla vallankumouksellisia. Kommunistises-sa manifestissa, tuossa vallankumouksellis-ten työläisten ehkä ensimmäisessä kansainvä-lisessä periaatejulistuksessa lausutaan, että "*kaikista luokista, jotka porvariston kans-sa ovat tätä nykyä vastakkain, on köyhäli-s-tö yksin todella kumouksellinen luokka. Toi-set luokat rappentuvat ja lopulta häviävät nykyaikaisen teollisuuden edessä; köyhäli-s-tö on sen erikoinen ja oleellinen tuote.*"

Nykyään sotketaan "köyhälistö" sanan tarkoitus politikoitsijoitten taholta ja tie-tyistä syistä johtuen. Kirjaimellisesti tul-kiten tuo sana onkin epämääräinen, sillä se voi tarkoittaa muutakin kuin palkkaköy-hälistöä. Mutta edellä olevassa lainaukses-sa se tarkoittaa palkkaköyhälistöä, sillä kommunistisessa manifestissa, josta lainaus otettiin, *erikoisesti* huomautetaan, että por-varistoilla tarkoitetaan nykyaikaisten *kapi-talistien luokkaa* ja köyhälistöllä nykyai-kaisten *palkkatyöläisten luokkaa*. Ja vielä varmemmaksi muuttuu väitös, kun lainaamme edelleen kappaleen, jossa nimitetään ni-tä keskiluokkalaisaineksia, joita nykyään nimitetään "köyhälistöläisiksi." Kas näin:

"Alempi keskiluokka, pikku tehtailija, rihkamakauppias, käsityöläinen, talonpoika, kaikki nämä taistelevat porvaristoa vastaan pelastaakseen perikadosta olemassaolonsa keskiluokan osana. He eivät sen takia ole vallankumouksellisia, vaan vanhoillisia. *Vie-läpä enemminkin, he ovat taantuvaisia, sil-lä he koettavat kiertää taaksepäin historian pyörää.*"

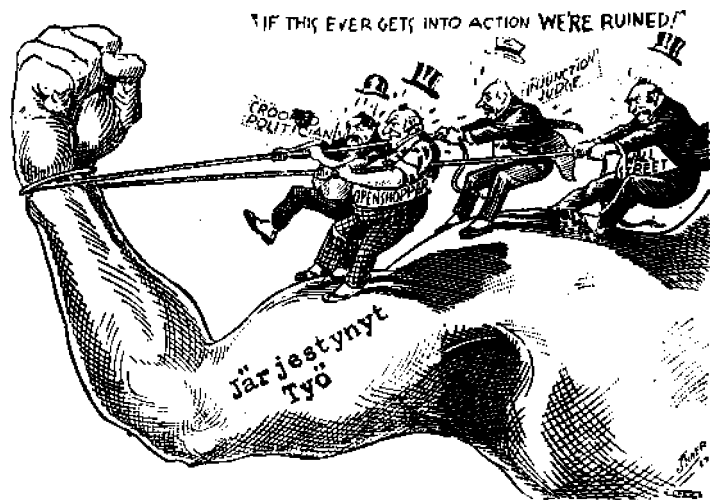
Jos nyt suostumme uskomaan, että todel-

la vallankumouksellisia voivat olla vain palkkatyöläiset, niin tulee etemme heti kysymys, kuinka voivat sitten olla vallankumouksellisia sellaiset työväenjärjestöt tahi puolueet, joitten jäsenet muodostuvat sekalaisista aineksista, palkkatyöläisistä, pikkuporvareista, kaikenlaisista keskiluokkalaisaineista ja vieläpä osittain suurista kapitalisteistakin? Ei mitenkään palkkatyöläisten etujen mukaisesti yksistään. Ne yrittävät olla vallankumouksellisia "kaikkien etujen mukaan" ja siksi ne joutuvat edustamaan *taantumusta*, joutuvat yrittämään kääntää kehityksen pyörää taaksepäin. Ja näin tehden ne edustavat *pikkuporvarillista sosialismia positiivisissa pyrkimyksissään*. Asiaa ei muuta yhtään se, mitä ne sanovat edustavansa.

Pikkuporvarillinen sosialismi on ilmeistä niissä maissa, jotka ovat teollisen kehityksensä puolesta takaperoisessa asemassa. Mutta tuntuu suoranaiselta ivalta, että teollisen kehityksensä puolesta korkealle kehittyneissä maissa, kuten esim. Yhdysvallat, vielä nykyään "vallankumouksellisen työväenliikkeen nimessä" harrastetaan pikkuporvarillista sosialismia ja vieläpä sitä väitetään "ainoaksi oikeaksi työväenliikkeeksi."

Kommunistisen manifestin laatijat olivat siinä uskossa, että pikkuporvarillinen sosialismi kuoli heidän aikanaan. Mutta niin ei käynyt. Se mahdollisesti kuoli nimellisesti, mutta syntyi jälleen "uudessa uskossa" ja "uudella nimellä." Lainaamme tähän kommunistisesta manifestista selityksen pikkuporvarillisesta sosialismista. Jokainen huolellinen lukija kun vertaa esim. kommunistipuolueen teesejä ja pyrkimyksiä ja scuraavaa selitystä yhteen, niin joutuu pakostakin huomaamaan täydellisen yhtäläisyyden. Siis lainaukseen:

"Niissä maissa, missä nykyinen sivistys on päässyt kokonaan kehittymään, on muodostunut uusi pikkuporvarien luokka, joka häilyy köyhälistön ja porvariston välillä ja alituisesti uudistuu porvarillisen yhteiskunnan

täyteosana. Tämän luokan yksilöllisiä jäseniä ajaa kuitenkin alinomaa köyhälistön piiriin kilpailutoiminta, ja nykyisen teollisuuden kehittyessä hekin näkevät sen hetken lähestyvän, jolloin he kokonaan häviävät olemasta nykyisen yhteiskunnan itseenä osana ja tilalle tulee teollisuudessa, maanviljelyksessä ja kaupassa päällysmiehiä, työvouteja ja kauppalpalvelijoita.

"Sellaisissa maissa kuin Ranskassa, missä talonpoikia on enemmän kuin puolet väestöstä, oli luonnollista, että kirjoittajat, jotka olivat köyhälistön puolella porvaristoa vastaan, käyttivät porvarivaltaa arvostellessaan talonpoikain ja pikkuporvarien katsantokantaa ja näiden väliluokkain katsantokannalta tarttuivat kankean työväenluokan puolesta. Siten syntyi pikkuporvarillinen sosialismi. . .

"Tämä sosialistinen koulukunta paloitteli sangen terävästi nykyisten tuotantoehtoien vastakohtia. Se paljasti taloustieteilijäin ulkokullatut puolustukset. Se todisti kielteittävästi koneiston ja työn jaon turmiolliset vaikutukset; kapitaalain ja maan keskittymisen harvojen käsiin; ylituotannon ja pulat; se osotti pikkuporvariston ja köyhälistön kurjuuden, anarkian tuotannossa, huutavat erilaisuudet varallisuuden jakautumisessa, hävittävän leollisuussodan kansojen välillä, vanhojen siveellisten siteitten, vanhojen perhesuhteitten ja vanhojen kansallisuuksien lahoamisen.

"Positiivisissa pyrkimyksissään tämä sosialismin muoto kuitenkin tavoittelee joko

vanhojen tuotanto- ja vaihtokeinojen palauttamista sekä niiden mukana vanhoja omaisuussuhteita ja vanhaa yhteiskuntaa, tai nykyisten tuotanto- ja vaihtokeinojen sulkemista vanhojen omaisuussuhteiden kehyksiin, jotka nämä keinot jo olivat särkeneet ja jotka niiden täytyi särkeä. Kummassakin tapauksessa se on sekä taantuvaista että haaveilevaa.

“Sen viimeiset sanat ovat: liittoutuneet ammattikunnat teollisuudessa; patriarkaaliset olosuhteet maanviljelyksessä.

“Vihdoin kun horjumattomat historialliset tosiseikat olivat hälventäneet kaikki itsepetoksen humaltavat vaikutukset, päättyi tämäntapainen sosialismi surkeaan masennukseen.”

Eikö juuri kommunistipuolue tahi Workersparty ja Sosialistipuolue tässä maassa pyri siihen päämäärään, mikä edellä olevassa lainauksessa eli selityksessä sanottiin olevan pikkuporvarillisen sosialismin viimeisenä “nuppina”: *liittoutuneet ammattikunnat teollisuudessa ja patriarkaaliset olosuhteet maanviljelyksessä?* Niinpä tietenkin. Nehän pyrkivät voimistuttamaan häviävää keskiluokkaa ja kahlehtimaan työläiset liittoutuneisiin ammattikuntiin teollisuuksissa.

Venäjällä kai onkin tuo päämäärä saavutettu melko täydellisesti. Mutta sielläpä ei ole tapahtunutkaan yhteiskunnallista vallankumousta siinä mielessä kuin vallankumoukselliset palkkatyöläiset sen käsittävät. Palkkatyöläisten, talonpoikien ja kapitalistien suhteet ovat vielä ratkaisematta Venäjällä yhtä hyvin kuin muissakin maissa. Mahdollisesti ne eivät ole niin kireät tällä kertaa siellä kuin muissa maissa. Mutta kuitenkin niin kireät, että ne tönnäyvät vastakkain Venäjän hallituspolitiikassa ja tuotannossakin. Sitä ei voida kieltää. Venäjän talonpoikaisuuden täytyy hävitä ennenkuin siellä voi tapahtua palkkatyöläisten etujen mukainen yhteiskunnallinen vallankumous. Asiaa ei vähääkään muuta se suorittaako tuon “hävitystyön” valtiotalismi tai yksityiskapitalismi tahi ne yhdessä.

Mutta mitä puhua enempi Venäjästä. Lenin “Penikkatauti” nimisessä kirjassaan varsin hyvin lausuukin, kun hän pu-

huu Venäjän vallankumouksen kansainvälisestä merkityksestä, että *“olisi tietenkin mitään suurin erehdys liioitella tätä totuutta, ulottaa se muihinkin kuin eräisiin vallankumouksemme peruspiirteisiin. Aivan samoin olisi erehdyttävää jättää huomioonottamatta, että proletaarisen vallankumouksen voiton jälkeen vaikkapa vain yhdessäkin kehittyneimmistä maista tapahtuu sangen otaksuttavasti jyrkkä käänne, nimittäin: Venäjä muodostuu piakkoin sen jälkeen, ei malli-maaksi, vaan uudelleen takapajuisiksi maaksi (“neuvostollisessa” ja sosialistisessa mielessä).*

Niin, “ystävät,” nielkäähän tuo edellä oleva.

- - - - -

Tässä yhteydessä tulokoon sanotuksi erästä seikasta. Meitä tuplajuulaisia syytetään siitä, että me emme “lupaa pienviljelijöille minkäänlaisia oikeuksia,” vaikka tosiasia on se, että he ovat yhtä kurjassa asemassa, useissa tapauksissa vielä kurjempassakin, kuin palkkatyöläiset. Osittain tuo syytös, jos sitä siksi nimitämme, pitää paikkansa. Me emme lupaa mitään erikoisia oikeuksia pienviljelijöille pienviljelijöinä, mutta työläisinä yhtä suuret oikeudet kuin kaikille muillekin yhteiskuntahyödyllistä työtä tekeville ihmisille tahi työläisille. Me käsitämme, että maanviljelykseen osaa ottavat työläiset tekevät yhteiskunnalle välttämätöntä ja hyödyllistä työtä silloin kun he ottavat osaa yhteiskunnalle välttämättömään tuotantoon. Maanviljelystyöläisillä täytyy olla yhtä suuret oikeudet kuin tehdasteollisuustyöläisilläkin. Jos tehdasteollisuustyöläiset voivat saada toimeentulonsa, sanokaamme, kuusituntista työpäivää tekemällä, niin yhtä hyvin maanviljelystyöläisillä täytyy olla oikeus siihen, kuusituntiseen työpäivään nimittäin. Samoin heillä ja heidän lapsillaan täytyy olla yhtä suuret oikeudet ravintoon, vaatetuksen ja suojaan, sanalla sanoen kaikkiin jokapäiväiselle elämälle ja hyvinvoinnille välttämättömiin ja sopiviin välineisiin.

Mutta me emme voi pienviljelijöitä haalia mukaamme valheellisilla lupauksilla, sellaisilla lupauksilla, joita ei voida koskaan toteuttaa. Meidän käsityksemme mukaan

yhteiskunnallinen vallankumous ei tarkoita sitä, että pienviljelijöille annetaan "lisää maata yksityisesti omistettavaksi," vaan sitä, että he siirtyvät työväenluokan jäsenten kanssa samanarvoiseksi yhteiskuntahyödyllisen työn tekijöiksi, tuottamaan yhdessä ja nauttimaan yhdessä. Meidän tarkoituksemme on, noin kuvannollisesti puhuen, poistaa hirttonuora pienviljelijöitten kaulasta, eikä sitä vähän hellittää ja sitten taasen alkaa kiristämään, kuten poliittisten työväenpuolueitten taktiikka tai päämäärällinen suunnitelma tähtää.

Kommunistit huutavat tässä maassa pienviljelijöille, että "katsokaa Venäjää, siellä työläiset ja talonpojat ovat vapautetut, toimikaa ja taistelkaa meidän mukana, niin teille käy samoin!" Ja, niin sääliittävää kuin se onkin, jotkut luonnollisesti taloudellisessa ahdinkotilassaan tarttuvat tuohon syöttiin. Tosiasia kuitenkin on, että venäläiset talonpojat ovat samanlaisella kadotuksen tiellä kuin amerikalaiset pienviljelijät. Mahdollisesti eivät juuri niin pitkällä, mutta matkalla kuitenkin. Vasta sitten Venäjän hallitusvirkaileijain raporteissa mainittiin Venäjällä olevan toista miljoonaa työttömiä, niiden joukossa runsaasti kaupunkeihin virranneita maanviljelystyöläisiä. Samoin tässä maassa. Työttömiä on kaupungeissa runsaasti ja niiden joukossa maaseuduilta virranneita pienviljelijöitä.

Pienviljelijöitä ei voida vapauttaa valheellisilla lupauksilla, eikä silläkään vaikka "neuvotaan kuinka räkää vuotava vasikan nenä voidaan parantaa." Pienviljelijät vapautuvat vasta sitten, mikäli niitä silloin vielä läytyy, kun järjestynyt palkkaköyhälistö kukistaa kapitalistisen järjestelmän. Siksi jokaisen aikaansa seuraavan pienviljelijän, itsensä tahi jälkeläistensä tulevaisuutta harrastavan maanmiehen, täytyisi vointinsa mukaan auttaa ja rohkaista palkkatyöläisten järjestymistä, eikä uhrata energiansa ja ropojansa sellaisille harrastuksille ja orgaaneille, jotka taistelevat palkkatyöläisten järjestymistä vastaan. Ja välillisiä-

kin parannuksia pienviljelijät voivat saada sen kautta, että palkkatyöläiset järjestyvät ja kykenevät taistelemaan lisää palkkaa, lyhemmän työpäivän ja paremmat työsuhteet. Onhan tosiasia, että pienviljelijät suurimmalta osalta joutuvat aina silloin tällöin olemaan palkkatyössä, suurelta osalta sen kautta pääasiallisesti toimeentulonsa hankkimaan. Tällöin kun joudutaan palkkatyöhön, olisi sitä parempi mitä suuremman palkan saisi ja mitä lyhempi työpäivä olisi.

- - - - -

Työväenjärjestön täytyy rakentua sellaisista aineksista, jotka yhteiskunnallisen asemansa puolesta ovat samanlaisessa asemassa. Yhteiskunnallista vallankumousta ei suoriteta narraamalla, huutamalla, haukkumalla eikä vääristelyillä, vaan voimalla, ennen kaikkea taloudelliseen elämään vaikuttavalla luokkavoimalla. On enempi kuin moitittavaa, suoranaisesti tuomittavaa, että työväenliikkeelle, palkkatyöläisille tärkeitä teorioita ja oppeja vääristellään ja vesitetään sen vuoksi, että joillekin "johtamisesta eläville" henkilöille "välttämättömäksi" käyneitä päivälehtiä ja virkapaikkoja ei voida pitää pystyssä muutoin. Palkkatyöläisten täytyy voida itse pitää pystyssä omat propagandavälineensä. Sillä kun "pirulle antaa sormensa, niin se vie koko käden." Niin on käynyt poliittisten työväenliikkeitten, kun ne ovat alkaneet haalimaan kannattajia kaikenlaisten ihmisten piireistä.

Aina muistakaamme se, että vallankumouksellisen työväenjärjestön ensimmäinen ehto, sen perusehto, riippuu siitä, minkälaisista aineksista se muodostuu. Kun se säilyttää luokkaluonteisuutensa, niin se ei voi kuolta, koska kerran luokkavastakohtat alati kiristyvät. Mutta silloin, kun se syrjäyttää luokkarajat, se ottaa itseensä basillin, joka sen vähitellen rappeuttaa ja lopulta muuttaa sellaiseksi liikkeeksi, josta ei löydy tervettä luokkaperustaa, vaan se heiluu sinne ja tänne, mistä päin kulloinkin "vaikuttavaa kannatusta, aineellisessa muodossa," eniten virtaa.

(Kaikki kurssiivit kirjoittajan)